

Openen in app

KUNST-stukjes

in ARCHIEF zoeken op #tag ----- ... on-be-grij-pe-lijk.
observeren wat je blik registreert. ongedacht wat het oog ziet. het is wat het is, niet
meer en niets minder. on-be-schrij-fe-lijk ... ----- ©

Jurjen K. van der Hoek)

BERICHTEN

VIND-IK-LEUKS

REACTIE OP KRITIEK, IK LUISTER

EEN BERICHT VERSTUREN

WADEN OP DE GRENS TUSSEN WATER EN LAND

Heerlijk is dat! Met mijn blote voeten door fris helder water waden. Eén worden met de natuur. Als een vis in het water, de vogel in de lucht. Dan niet langs het zanderige strand, maar over de rotsachtige kust. Dan wel oppassen dat ik niet uitglijd over slijmerige algen of op scherpe stenen stap. De kleuren zijn fantastisch, onnatuurlijke tinten door de stroming gevormd. Het is een schouwspel om mijn hoofd oplettend bij te houden, anders lig ik voordat ik tot 3 kan tellen op mijn achterste tussen de glibberige keien. Maar toch zou ik willen wegdromen met de lijnen in het water, gemaakt door meedeinende algen en wieren. Me laten meevoeren tussen de rotsen door over zanderige paden naar het grote water, de zee.

Dat kan. Zelfs thuis in huis. Want op mijn tafel ligt namelijk de eigen uitgave van Ninet Kaijser. Deze kunstenaar tekent de natuurlijk gevormde kust. De composities zijn haar woorden om een verhaal te vertellen. In deze woordeloze vertelling verbeeldt zij de wereld om haar heen. “Woorden zijn voor mij niet toereikend”, zegt ze daarover, “mijn werk is een middel om verbinding te maken tussen mijzelf en de buitenwereld.” Met een uitgesproken liefde voor die grens tussen zee en land, waar het water de aarde schijnt in te nemen, te overspoelen. Maar deze grond wapent zich met rotsen, om weerstand te bieden. Deze eeuwige strijd van de elementen is eigenzinnig, halsstarrig en koppig tegelijk. Dat onverzettelijke is het karakter van de natuur. Het is er altijd en zal er eeuwig zijn, daar is niets tegen te doen. Ninet Kaijser kan ervan genieten en ik heb plezier in haar wellust.

Kaijser kijkt goed naar die natuur daar aan de kust. Of eigenlijk naar de tijd, naar de getijden. Wat deze doen met de natuur. Hoe deze laat slijten en vormen door golven en schuren. Zij neemt de stroming waar, hoe het water vloeit, de kracht van de stenen. Maar ook ziet ze lijnen, de vormen daarin. De rotsen, de algen, de kleuren. In de tijd evolueert de natuur. Wordt de werkelijkheid gekneed tot een nieuwe realiteit. Het bouwt zich langzaam laag voor laag op - erosie, afbraak, en opnieuw beginnen.

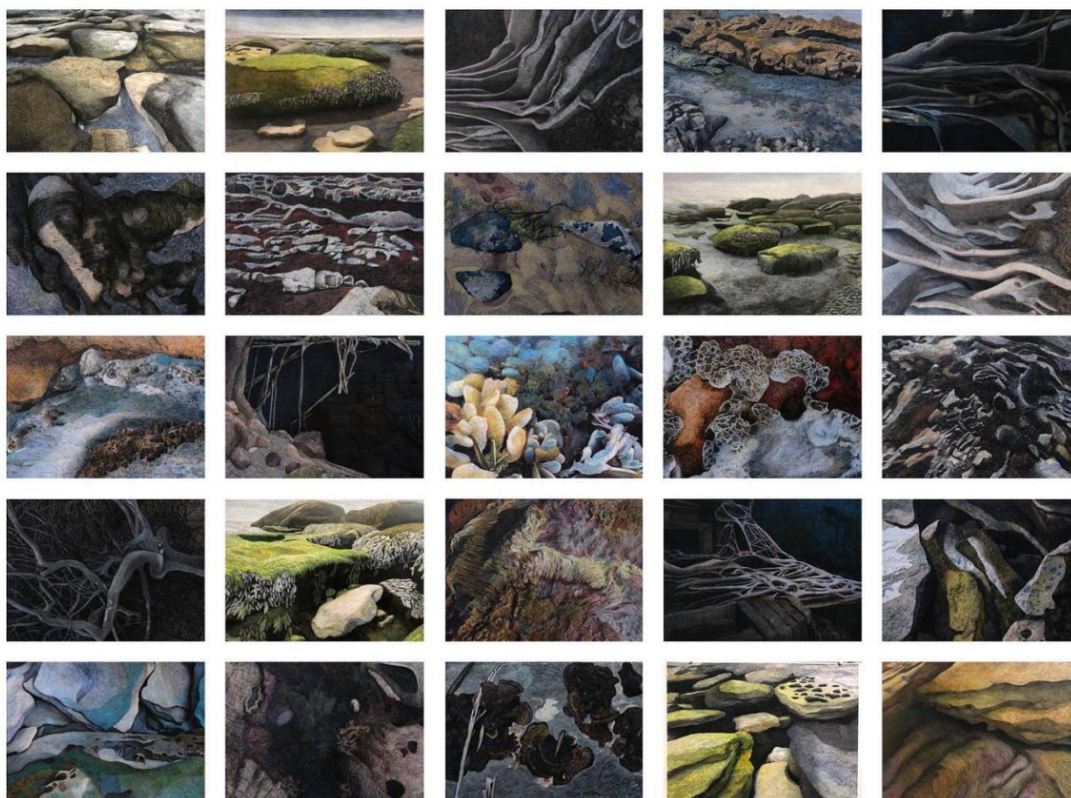
Zo stelt Kaijser haar kunst ook samen. De langzame opbouw, gestaag in de tijd. De natuur doet daar een evolutie lang over. Zolang heeft de kunstenaar geen moment van leven. Maar de tekeningen in kleurpotlood komen laag na laag tot stand. Ze neemt er de tijd voor om de zee langs de rotsen te laten slijpen.

In het boekwerkje staan vier thema's, maar telkens blijft het onderwerp de kust. Kaijser overziet het grote geheel in COAST en dan ontstaat er ook een immens werk. Ik kan daar ingezogen worden denk ik, gezien de opstelling in de grote ruimte van een expositiezaal waarvan een afdruk in het boek staat. Het is een kaal landschap dat positief onherbergzaam lijkt. Want ik kijk tussen het decor van rotsen, waar geen uitweg mogelijk is voor mijn plankenkoorts, over de zee op een waterige zon. Ik moet wel dit beeld in, kan er niet voor blijven staan. Het brengt me automatisch verder het werk van Kaijser in.

In SHORE toont zij een tweeledige wereld. Het kan zee zijn, maar ook land. Het is de manier van kijken. In het boek is de compositie in stukken geknipt, waarvan delen als een collage op het witte papier

zijn uitgelegd. Meer interessant dan het werk zelf een bladzij verder, omdat ik vermoed wat ik zie maar het niet zeker weet.

Van grote rotspartijen is een dubbelportret gemaakt in TOGETHER. Een mannelijke en een vrouwelijke kant. Zonder uitleg blijft het een surrealistische tekening, een decorstuk voor de figuratie van bijvoorbeeld een Salvador Dalí. Een geheimzinnig kaal landschap dat zucht om wat menselijke inbreng.

Meer ingang vind ik in de MICROSERIE. Op handen en voeten sluipt ik over de rotsbodem van een oceaambeek. Het getij voert het water af en aan. Het wil mij in zich opnemen en ik laat me al te graag meevoeren. Af en aan. In deze serie werken onderzoekt Ninet Kaijser vormen, kleuren en structuren, texturen. Het is een groeiende serie en wordt door haar wel gebruikt als schetsboek voor het qua formaat grote werk. Met de camera zoomt ze in op de kust en haalt er abstracte details uit. Deze prints vormen de basis om (op) verder te tekenen. Laag over laag kan ze vormen laten vervagen of deze juist accentueren. De collectie laat een natuurlijke kleurplaat zien,